

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**de staatssecretaris van Justitie,
appellant,**

**tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 15 juli 2008 in zaak nr. 07/27752 in het geding tussen:**

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van , (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen buiten behandeling gesteld.

Bij besluit van 6 juni 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 juli 2008, verzonden op 16 juli 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, het besluit van 7 maart 2007 herroepen en bepaald dat de staatssecretaris opnieuw beslist op de aanvraag zonder legesheffing. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 augustus 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De in het hoger-beroepschrift opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling eerder (bij uitspraak van 28 november 2008 in zaak nr. 200802173/1, www.raadvanstate.nl) beantwoord.

2.2. Uit de overwegingen van die uitspraak, waarbij de Afdeling blijft, vloeit voort dat het hoger beroep kennelijk gegrond is. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 6 juni 2007 van de staatssecretaris alsnog ongegrond verklaren.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 15 juli 2008 in zaak nr. 07/27752;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagendonk en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

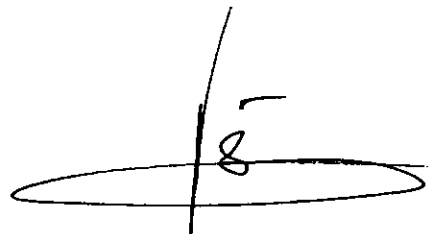
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 december 2008

154-577.

Verzonden: 16 december 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
meervoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 07/27752

V-nr:

inzake: geboren op van Marokkaanse nationaliteit, wonende
te Amsterdam, eiseres,
gemachtigde: mr. J. van Bennekom, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. R.A.B. van Steijn, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst (IND) van het ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 29 november 2006 heeft eiseres verzocht om afgifte van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen als bedoeld in artikel 8 van Richtlijn 2003/109/EG betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (Pb EG 2004 L 16, hierna: de Richtlijn). Bij besluit van 7 maart 2007, verzonden op 13 maart 2007, heeft verweerder het verzoek van eiseres aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000 en deze aanvraag buiten behandeling gesteld. Het daartegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 6 juni 2007, verzonden op 8 juni 2007, ongegrond verklaard. Op 6 juli 2007 heeft de rechtbank het beroepsschrift van eiseres ontvangen.

2. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 21 mei 2008. Eiseres is aldaar vertegenwoordigd door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

3. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

1. Eiseres verblijft sinds 29 mei 1998 in Nederland en is op die datum in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf bij echtgenoot".

2. Eiseres is op 6 februari 2001 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "voortgezet verblijf", geldig tot 16 januari 2010.

III. OVERWEGINGEN

1. Ingevolge artikel 8, tweede lid, van de Richtlijn verstrekken de lidstaten aan langdurig ingezetenen een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

2. Ingevolge artikel 21, eerste lid en aanhef, van de Vw 2000, zoals dat geldt vanaf 1 december 2006,

AWB 07/27752 inzake

2

kan, ter uitvoering van artikel 8, tweede lid, van de Richtlijn, de aanvraag tot het verlenen of wijzigen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000 slechts worden afgewezen in de onder a tot en met k van dat artikellid genoemde gevallen.

3. Ingevolge artikel 24, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 worden bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels gesteld omtrent de wijze van indiening en behandeling van een aanvraag. Ingevolge het tweede lid van voornoemd artikel is de vreemdeling in door Onze Minister te bepalen gevallen en volgens door Onze Minister te geven regels, leges verschuldigd ter zake van de afdoening van een aanvraag.

4. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt dat hij de aanvraag buiten behandeling moest stellen omdat eiseres de verschuldigde leges niet heeft voldaan. Het heffen van leges is niet in strijd met de Richtlijn, nu de Richtlijn geen verbod op legesheffing bevat. Wél is een grondslag in de nationale wetgeving vereist. In de Nederlandse situatie is de Europese verblijfstitel voor langdurig ingezetenen de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Op basis van artikel 3.34g van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (VV 2000) is voor de afdoening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd een legesbedrag van € 201,- verschuldigd. Artikel 3.34g van het VV 2000 vindt zijn grondslag in artikel 24, tweede lid, van de Vw 2000. Op 21 november 2006 heeft ook de Eerste Kamer der Staten-Generaal ingestemd met de wijziging van de Vw 2000. Voor een nadere uiteenzetting van de Minister over de legesplicht voor langdurig ingezetenen wordt verwezen naar het Memorie van Antwoord van 13 november 2006 (Eerste Kamer, 2006-2007, 30 567, C).

In het verweerschrift heeft verweerder hieraan toegevoegd dat nu het heffen van leges niet onder de werkingssfeer van de Richtlijn valt, er geen sprake is van strijd met de gemeenschapstrouw, als bedoeld in artikel 10 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (EG-Verdrag). Evenmin is sprake van strijd met artikel 12 van het EG-Verdrag. Nu de bevoegdheid tot legesheffing voor verblijfsvergunningen voor onderdanen van derde landen, die niet vallen onder Richtlijn 2004/38/EG, in Europees verband nauwelijks geharmoniseerd is, brengt dit mee dat tussen de lidstaten onderling sprake kan zijn van rechtsongelijkheid.

5. Eiseres heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Verweerder was niet bevoegd om voor de onderhavige aanvraag leges te heffen. De nationale wetgeving is onverbindend, omdat deze in strijd is met de Richtlijn. Anders dan andere richtlijnen (zoals Richtlijn 2004/114/EG), bevat de Richtlijn geen grondslag voor legesheffing. Bovendien is de Richtlijn niet tijdig en onjuist geïmplementeerd, zoals blijkt uit het advies van de Raad van State van 9 februari 2006 en het nader rapport van 15 mei 2006 (Tweede Kamer, 2005-2006, 30 567, nr. 4). Daarnaast is het heffen van leges in strijd met de gemeenschapstrouw als bedoeld in artikel 10 van het EG-Verdrag, het vertrouwensbeginsel als ook het evenredigheidsbeginsel van artikel 12 van het EG-Verdrag. Eiseres wijst voorts op het oordeel van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJEG) van 16 februari 2006 (C-502/04) inzake legesheffing voor verblijfsdocumenten van Turkse burgers die een verblijfsrecht ontlenen aan Besluit 1/80. In het onderhavige geval dient de interpretatie van de Richtlijn ook te worden gedaan door het HvJEG, nu deze instantie daarvoor exclusief bevoegd is.

6. Ter zitting heeft eiseres voorts aangevoerd dat de aanvraag op 29 november 2006 per fax is ingediend, hetgeen blijkt uit het verzendrapport van haar gemachtigde. Onder verwijzing naar uitspraken van deze rechtbank, zittingsplaats Rotterdam, van 20 februari 2008 (JV 2008, 151) en zittingsplaats Amsterdam van 11 april 2008 (JV 2008, 241), betoogt eiseres dat het tijdstip van de omzetting van de Richtlijn in relatie tot het moment van de aanvraag bepalend is, ingevolge artikel 3.103 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Voorts heeft de Richtlijn directe werking, nu er sprake is van heldere en klare bewoordingen. Ook is het door verweerder gehanteerde legesbedrag, indien de rechtbank van oordeel is dat verweerder wel bevoegd is tot het heffen van leges, te hoog en vormt daarmee een ontoelaatbare drempel voor eiseres om haar in de Richtlijn genoemde rechten uit

te oefenen. Ten slotte heeft eiseres nog aangevoerd dat het besluit in primo niet is genomen conform de termijn van artikel 4:5, vierde lid, van de Awb, zodat verweerder inhoudelijk diende te beslissen.

7. Verweerder heeft zich in reactie hierop ter zitting op het standpunt gesteld dat eiseres in strijd met de goede procesorde handelt door eerst ter zitting het tijdstip van indiening van de aanvraag ter discussie te stellen. Subsidiair bepleit verweerder dat de aanvraag op 1 december 2006 is ingediend. Op de eerste pagina van het faxbericht staan twee verschillende data vermeld en ook zou het bericht buiten werktijd zijn ontvangen. Dat de aanvraag op 1 december 2006 is ontvangen blijkt uit de stempel van de IND en het feit dat het verweerders praktijk is dat de afhandeling plaatsvindt op de dag dat de aanvraag is binnengekomen. Voorts wijst verweerder erop dat hij in hoger beroep is gegaan tegen de door eiseres ter zitting genoemde uitspraken.

De rechtbank overweegt het volgende.

8. In geschil is allereerst op welke datum de onderhavige aanvraag is ingediend. Hoewel eiseres eerst ter zitting erop heeft gewezen dat de aanvraag vóór 1 december 2006 is ingediend, is de rechtbank van oordeel dat deze grond niet in strijd met de goede procesorde is aangevoerd, nu verweerder hier adequaat op heeft kunnen reageren. Overigens dient de rechtbank binnen de omvang van het geding ambtshalve vast te stellen welk recht op het geding van toepassing is, AbRS 26 maart 2008, JB 2008, 110. Nu in beroep gronden zijn aangevoerd die zien op de bevoegdheid van verweerder om leges te heffen, dient de rechtbank vast te stellen op welke datum de aanvraag is ingediend, teneinde te bepalen welk recht van toepassing is.

Met eiseres is de rechtbank van oordeel dat uit de op de aanvraag vermelde faxgegevens volgt dat eiseres de aanvraag heeft verzonden op 29 november 2006 om 23.55 uur. De aanvraag is gericht aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) te Zwolle en gefaxt naar het nummer 038-8886122. Verweerder heeft desgevraagd niet kunnen bevestigen of dit faxnummer aan de IND toebehoort. Vast staat evenwel dat de aanvraag door verweerder is ontvangen en deel uitmaakt van het procesdossier. Daar verweerder het dossier samenstelt, is de rechtbank voldoende gebleken dat de aanvraag op 29 november 2006 bij verweerder is binnengekomen. Dat de IND op de aanvraag een stempel met de tekst "ontvangst datum: 1 december 2006" heeft geplaatst, is onvoldoende om te weerleggen dat het faxbericht op de daarop vermelde datum en tijd is ontvangen. Dit geldt evenzeer voor de in de aanvraag vermelde faxgegevens dat de aanvraag tevens op 30 november 2006 is gefaxt.

9. Vaststaat dat verweerder de Richtlijn op 29 november 2006 nog niet had geïmplementeerd. Eerst bij wet van 23 november 2006, in werking getreden op 1 december 2006 (Staatsblad 2006, 584) is de Richtlijn geïmplementeerd. Voorts staat vast dat verweerder de Richtlijn voor 23 januari 2006 had moeten implementeren.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen kunnen particulieren zich voor de nationale rechter tegenover een lidstaat op bepalingen van een richtlijn beroepen in die gevallen waarin a) de bepalingen inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn en b) wanneer de lidstaat hetzij heeft verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

Zoals deze rechtbank en zittingsplaats eerder heeft overwogen, in haar eerdergenoemde uitspraak van 11 april 2008, voldoen de in het geding zijnde bepalingen van de Richtlijn aan deze criteria, zodat eiseres bij aanvraag van 29 november 2006 hier een rechtstreeks beroep op kon doen.

10.1. Voorts heeft de rechtbank in de hiervoor genoemde uitspraak als ook in haar uitspraak van 3 april 2008, zittingsplaats Roermond (LJN: BC8957) overwogen dat het enkele feit dat de Richtlijn geen bepalingen bevat omtrent het heffen van leges, niet betekent dat het de lidstaten niet zou zijn toegestaan om leges te heffen. De Richtlijn bevat immers geen verbod op het heffen van leges voor een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. Voorts valt uit de stukken met betrekking tot de totstandkoming van de Richtlijn evenmin af te leiden dat een dergelijk verbod beoogd is. Dat de bevoegdheid tot het heffen van leges voor een aanvraag als de onderhavige aan de nationaalrechtelijke bevoegdheid van de lidstaten is overgelaten, kan naar het oordeel van de

AWB 07/27752 inzake

4

rechtbank ook worden afgeleid uit overweging 10 van de preambule bij de Richtlijn. Deze overweging vermeldt dat procedurevoorschriften dienen te worden vastgesteld voor het onderzoeken van de aanvraag voor de status van langdurig ingezetene.

Dat de Richtlijn inzake de toelating van studenten (Richtlijn 2004/114/EG) en de Richtlijn hercodificatie personenverkeer (2004/38/EG) wel specifieke bepalingen omtrent het heffen van leges bevatten, maakt het voorgaande niet anders. Anders dan eiseres stelt, volgt hieruit niet dat er sprake is van een gangbare wijze waarop lidstaten een bevoegdheid tot het heffen van leges geattribueerd krijgen en dat het lidstaten anderszins verboden zou zijn om leges te heffen.

10.2. Zoals deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, in voornoemde uitspraak heeft overwogen vindt de bevoegdheid tot legesheffing voorts in ieder geval zijn begrenzing waar de leges zodanig hoog zouden worden vastgesteld dat daardoor ieder nuttig effect aan de Richtlijn en met name ook aan de rechten van de justitiabelen zou worden ontnomen, of de uitoefening daarvan onnodig moeilijk zou worden gemaakt.

11. Uit het voorgaande volgt dat het verweerder in beginsel is toegestaan om leges te heffen en dat het heffen van leges als zodanig de verwezenlijking van de doelstellingen van het EG-Verdrag niet in gevaar brengt. Van strijd met gemeenschapstrouw als bedoeld in artikel 10 van het EG-Verdrag, is dan ook geen sprake. Voorts is de rechtbank met verweerder van oordeel dat het enkele feit dat er tussen de lidstaten verschil kan bestaan tussen de hoogte van de leges, niet in strijd is met het discriminatieverbod, als bedoeld in artikel 12 van het EG-Verdrag.

12. Of het nuttig effect van de Richtlijn wordt ontnomen door de door verweerder gehanteerde legesbedragen laat de rechtbank in dit geval evenwel buiten beschouwing. Zij overweegt daartoe als volgt.

13. Ingevolge artikel 104 van de Grondwet worden andere heffingen van het Rijk dan belastingen bij de wet geregeld. Ingevolge artikel 3.103 van het Vb 2000 wordt de aanvraag getoetst aan het recht dat gold op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen, tenzij uit de Wet anders voortvloeit of het recht dat geldt op het tijdstip waarop de beschikking wordt gegeven, voor de vreemdeling gunstiger is.

14. Uit hetgeen onder III.9 is overwogen, volgt dat de verzochte verblijfsvergunning ten tijde van de aanvraag enkel kon worden verstrekt op grond van de Richtlijn zelf en niet op grond van een bepaling in de nationale wet. Dit betekent eveneens dat er ten tijde van de aanvraag geen wettelijke basis bestond voor het heffen van leges ten aanzien van de onderhavige aanvraag. Dat verweerder wat betreft de behandeling van de aanvraag aansluiting heeft gezocht bij de bepalingen omtrent de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000, kan daaraan niet afdoen. Deze handelwijze was immers gebaseerd op beleid van verweerder en niet op de wet. Dat dit beleid, anders dan in de zaak die leidde tot de eerdergenoemde uitspraak van 11 april 2008, ten tijde van de aanvraag inmiddels was gepubliceerd in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2006/31, maakt dit evenmin anders.

15. Het beroep is dan ook gegrond. Hetgeen overigens nog is aangevoerd, behoeft derhalve geen bespreking. Het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met het recht.

16. De rechtbank ziet voorts aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en het primaire besluit van 7 maart 2007 te herroepen, nu aan dit besluit hetzelfde gebrek kleeft als aan het bestreden besluit en dit gebrek niet kan worden hersteld.

17. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-).

AWB 07/27752 inzake

5

wegingsfactor 1).

18. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 van de Awb wijst de rechtbank de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht.

IV. BESLISSING

De rechtbank

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. herroept het primaire besluit van 7 maart 2007 en bepaalt dat verweerder een beslissing op de aanvraag van eiseres dient te nemen zonder legesheffing;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,- (zegge: zeshonderd vierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan eiseres;
5. wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiseres betaalde griffierecht ad € 143,- (zegge: honderd drieënveertig euro).

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.H.G. Odink, voorzitter, en mrs. J.T.H. Zimmerman en Y.E. Schuurmans, rechters, in tegenwoordigheid van mr. J.B.C. van der Veer, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 15 juli 2008.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **16 JULI 2008**

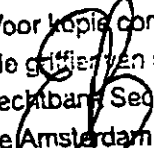
Conc: JV

Coll: ²

D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisen waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Voor kopie conform,
de griffier van de Arrondissements-
rechtbank Sector Bestuursrecht
te Amsterdam

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

12 JUL 2008

TEL: 070 200 0000 FAX: 070 200 0000

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie,
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. B. Klaus,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Amsterdam,
van 15 juli 2008,
met kenmerk AWB 07/27752
Inzake:

met kenmerk 9801.21.4031,
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. J. van Bennekom,
advocaat te Amsterdam

Proces
Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. R.A.B. van Steijn
070 7794172

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam van 15 juli 2008, verzonden op 16 juli 2008, met kenmerk AWB 07/27752 (*productis 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 6 juni 2007 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, het primaire besluit van 7 maart 2007 heeft herroepen, de Staatssecretaris heeft opgedragen om een nieuw besluit te nemen op de aanvraag zonder legesheffing en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1. Op 29 november 2006 heeft (hierna: verweerder) een verzoek ingediend om afgifte van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen als bedoeld in artikel 8 van Richtlijn 2003/109/EG betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (Pb EG 2004 L 16) (hierna: de Richtlijn), welk verzoek door de Staatssecretaris is aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw).
- 2.2. Bij beschikking van 7 maart 2007 is deze aanvraag buiten behandeling gesteld.
- 2.3. Verweerder heeft op 10 april 2007 bezwaar gemaakt tegen dit besluit.
- 2.4. Bij beschikking van 6 juni 2007 heeft de Staatssecretaris het bezwaar van verweerder ongegrond verklaard.
- 2.5. Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grief

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging III.14 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Uit hetgeen onder III.9 is overwogen, volgt dat de verzochte verblijfsvergunning ten tijde van de aanvraag enkel kon worden verstrekt op grond van de Richtlijn zelf en niet op grond van een bepaling in de nationale wet. Dit betekent eveneens dat er ten tijde van de aanvraag geen wettelijke basis bestond voor het heffen van leges ten aanzien van de onderhavige aanvraag. Dat verweerder wat betreft de behandeling van de aanvraag aansluiting heeft gezocht bij de bepalingen omtrent de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000, kan daaraan niet afdoen. Deze handelswijze was immers gebaseerd op beleid van verweerder en niet op de wet. Dat dit beleid, anders dan in de zaak die leidde tot de eerdergenoemde uitspraak van 11 april 2008, ten tijde van de aanvraag inmiddels was gepubliceerd in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2006/31, maakt dit evenmin anders."

- 3.2 Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten rechtsoverwegingen III.15, III.16, III.17 en III.18 op pagina 4 en 5. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

- 4 Toelichting op de grief**
- 4.1** De rechtbank stelt vast dat de onderhavige aanvraag van verweerder vóór 1 december 2006 is ingediend. De Staatssecretaris is van oordeel dat ook vóór 1 december 2006 artikel 3.34g van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (VV 2000) voorzag in een grondslag voor legesheffing. Ter zake van de afdoening van een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning ex artikel 20 Vw 2000 is de vreemdeling een bedrag van € 201 verschuldigd.
- 4.2** Ingevolge artikel 27 van Richtlijn 2003/109/EG betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen van 25 november 2003 – nader te noemen de Richtlijn - verstreekt de implementatietermijn op 23 januari 2006. Tussen partijen is niet in geschil dat deze termijn niet is gehaald. Het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw ter implementatie van de Richtlijn is eerst per 1 december 2006 in werking getreden (Stb. 2006, 584). Ook het Vb 2000 is per 1 december 2006 gewijzigd in verband met de implementatie van de Richtlijn (Stb. 2006, 585). Het Voorschrift Vreemdelingen 2000 tenslotte is per 18 januari 2007 gewijzigd (Stcrt. 16 januari 2007, nr. 11, pag. 6).
- 4.3** De implementatie van de Richtlijn heeft niet geleid tot de introductie van een nieuwe verblijfstitel. De implicaties van de Richtlijn zijn ingebed in het nationale wettelijke stelsel van verblijfsvergunningen. De reeds voor de implementatie bestaande verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 20 Vw is het vehikel waarmee de status van langdurig ingezetene in de zin van de Richtlijn kan worden verkregen. Uit geen enkele bepaling van de Richtlijn is af te leiden dat de Richtlijn noopt tot introductie van een nieuwe, afzonderlijke verblijfsvergunning.
- 4.4** Concluderend wordt gesteld dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat voor de onderhavige legesheffing een wettelijke grondslag ontbrak.
- 4.5** In dat verband zij overigens nog gewezen op WBV 2006/31. Hierin staat beschreven dat een aanvraag om de status van langdurig ingezetene strekt tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Voorts is in voormelde WBV bepaald dat de leges € 201 bedragen nu de Europese verblijfstitel voor langdurige ingezetenen in de Nederlandse situatie immers de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd is.

Vgl.:

- Nota n.a.v. het verslag (TK, 2005-2006, 30 567, nr. 8, blz. 30): "De persoon die in het bezit wil komen van een vergunning met de status van "langdurig ingezetene" zal leges moeten betalen, zo antwoord ik de leden van de VVD-fractie. Voorts doet de persoon die toekenning van de status wens, een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd en ter afdoening daarvan zijn leges verschuldigd."

Vgl. ook:

- Memorie van antwoord (EK, 2006-2007, 30 567, C, blz. 1-2): "Anders dan de leden van de PvdA-fractie menen, is voor het heffen van leges ter afdoening van een aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen van een verblijfsvergunning regulier geen grondslag in de richtlijn vereist. Bij gebreke daarvan berust immers de bevoegdheid tot legesheffing bij de lidstaten. Wel is een grondslag vereist in de nationale wetgeving. Artikel

3.34g Voorschrift Vreemdelingen 2000, op basis waarvan legesheffing plaatsvindt ter zake van de afdoening van de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 20 Vreemdelingenwet 2000 – en daarmee de toekenning van de Europese status van langdurig ingezetene – vindt zijn grondslag in artikel 24, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000.”

5. **Conclusie**

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweerder tegen het besluit van 6 juli 2007 ingestelde beroep.

Den Haag, 12 augustus 2008

Gemachtigde

mr. B. Klaus
Senior procesvertegenwoordiger

*Staatssecretaris van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 – 779 4167
telefax 070 – 779 4373*